

Carte
ilfoveană

4

Conacul
Podgoreanu
din Cozieni

8

Corul
Symbol,
30 de ani
de activitate

9

Info
CCD Ilfov

12

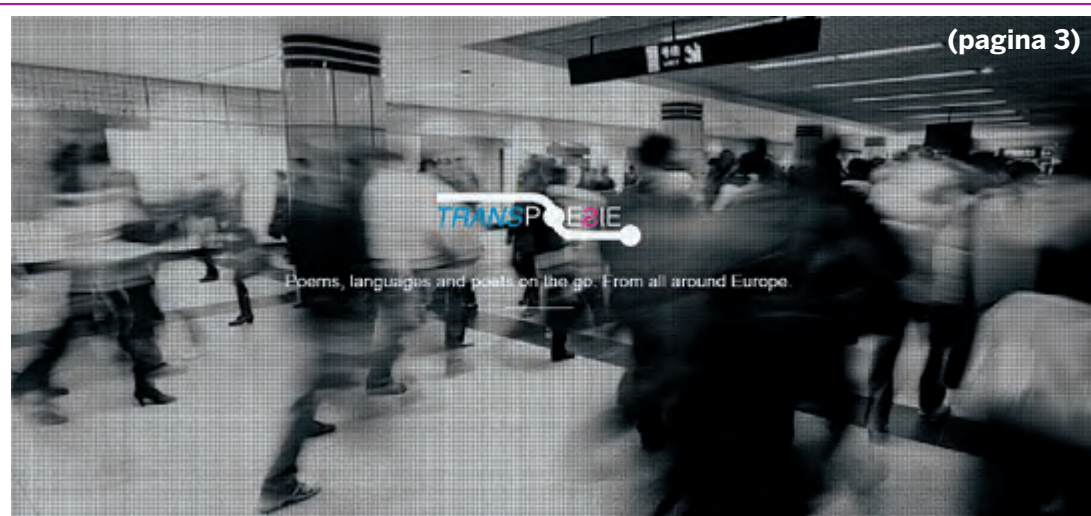
condeie ilfovene

Nr. 37 | octombrie 2020 | Publicație de cultură

Am simțit românește cu toții la Festivalul Cultural al Românilor de Pretutindeni de la Vatra-Strășeni, Republica Moldova

Remember 2019 - CJCPCT Ilfov

(paginile 6 și 7)

(pagina 3)

TRANSPOEZIE 23 septembrie -
14 octombrie 2020,
Bruxelles

**Bucharest
Art Film
Festival**

ediția a V-a

24-26
septembrie,
Palatul
Mogoșoaia

(pagina 5)

Țeapa și ochelarii fumurii

În loc de prefață:

Undeva într-un sat din Bărăgan, în plină campanie agricolă, un reporter întâlnește o femeie în vârstă:

— Spuneți-mi unde se află toată suflarea satului?

— Păi unde? La căminul cultural.

— Ce fac acolo? Au ședință?

— Nu! Învață limba engleză și contabilitatea computerizată.

— Dar atunci, cine mai culege porumbul?

— I don't know. May be the students, or the soldiers...or the immigrants!

Unul din documentarele de pe Discovery Channal ne prezintă o expediție a unui echipaj îndrăzneț în abisurile misterioase ale unei peșteri scufundate, în căutare de artefacte ale vechilor amerindieni. Peștera, ciudată și unică, găzduită de o insulă, avea o caracteristică specială: de sus se vedeau 50 metri de apă dulce cristalină, apoi un fund fals format dintr-un strat de apă saturat cu sulful dizolvat din calcarul rocilor din jur, strat care reflecta lumina. În continuare, scafandrii-speologi aveau să ne introducă într-un abis de apă sărată, unde au cules din întuneric, la lumina reflectoarelor, coșuri cu ofrande și artefacte pe care o populație acum dispărută le oferise în dar unor zei subpământeni, unor forțe necunoscute, telurice.

Această „piramidă de apă” care își apără încă misterele prin adâncimile-i de nepătruns seamănă într-un fel cu societatea românească de acum. Să explicăm: la suprafață - în apa dulce - plutesc guvernul și cei din jurul lui, bucurându-se de lumină și căldură, creând pentru Occident o imagine exotică, prosperă și optimist. Urmează stratul de sulf dizolvat care nu lasă lumina să pătrundă mai jos, simbolizat de parbrizele fumurii ale limuzinelor și de nelipsiții ochelari de soare. Apoi - abisul rece și întunecat al apei sărate unde, din când în când, se mai aruncă de sus „ofrandele” coșului zilnic sau „artefactele” second-hand ale supraviețuirii.

Pentru această peșteră cenotaf s-au găsit exploratori care ne-au condus în adâncuri, dar societatea românească mai are de așteptat pentru a fi cercetată, pentru că încă nu se dorește această explorare în adâncul sufletului ei adevărat. În apa adâncă și sărată infiltrată din ocean prin fisurile rocilor carstice se întinde un imens „No mans land” al românului de rând, căruia i se spune că ar trebui să se bucure că face parte de ceva vreme din Uniunea Europeană sau din Marele Ocean Uman Planetar, pe care oricum nu are cum să-l vadă din adâncimea acestui aven inundat, din tubulatura complicată a acestui puț în care se află, fără șansă de ieșire la suprafață.

„Podul spre...”

Ce vede oare populația acestui „No mans land” din UE? Simbolul cercului de steluțe care clipocesc pe cer și care se rotesc încet, apoi mai repede și mai repede, ca un carusel de bălci deasupra abisului lichid al cenotafului româno-incaș. În această rotire accelerată toate lucrurile își pierd conturul și identitatea și apar ca pete de culoare post-moderniste pe un tablou care se dorește a reflecta realitatea „adevărată” și care poartă câteodată un nume șocant și irelevant de genul: „Mireasă cu păr”. În această „expoziție” a prezențelor europene din „galeria de artă românească” putem întâlni valoroase lucrări neînțelese, precum: „Podul spre...” , sau „Conducta de...”

Locuitorii unui sat din România, aproape anual au probleme cu un pod pe care apele năvalnice îl rup, lăsându-i fără acces spre poienile și fânețurile atât de necesare toamnei. Au telefonat, au solicitat audiențe, dar primăria nu are fonduri, partidele sunt ocupate cu lupta de zi cu zi, iar schela de petrol, vândută între timp unor corporații, nu mai este interesată de zonă. Anual, prin muncă patriotică, cu cai, căruțe și brațe vâjnoase, sătenii repară podul și repede, repede cară furajele necesare animalelor în timpul iernii. În acest timp proiectele europene își fac simțită prezența și pe aceste plaiuri, undeva pe o șosea care acum nu duce nicăieri (cândva, în anii ‘40 șoseaua era folosită de exploatarea de petrol din zonă, dar acum din cauza unor rupturi și alunecări de teren masive drumul este inaccesibil). Aici, din fonduri europene, a fost construit un pod „ca la revistă”, cu maluri taluzate, cu albie betonată, cu piloni

supraînălțați. După acest pod continuă șoseaua pietruită cu 20-30 de gospodării ale unor crescători de capre, iar apoi pădurea nesfârșită. Apa pâraului pe care poți să o traversezi pur și simplu cu piciorul se întreabă de ce se oglindește în ea un asemenea pod când de sute de ani oamenii treceau apa pâraului peste trunchiurile a patru stejari așezați cu capătul pe cele două maluri, fără probleme? Cei de la firma implicată în proiect nu ne răspund pentru că nu ne văd prin geamurile fumurii ale mașinilor luxoase în care circulă și nici nu cunosc limbajul celor care încearcă să afle cum a fost descoperită această oportunitate de afacere. Ei vin în prospecție, văd unde este mai ușor de „instrumentat” un proiect european, apoi îl și aduc rapid la îndeplinire. Totul e să fie într-o zonă cât mai accesibilă, să nu creeze mari probleme și să-i coste cât mai puțin, cu o manoperă cât mai ieftină, dar decontul să fie „gras”. Dar nu aici se opresc întrebările, pentru că la scurt timp, cârțițele mecanice aveau să spargă ulițele satului. Lumea curioasă a întrebat: - *Ce este? Săpătură arheologică? Exploatare de minerale utile?* - Nu! Este un proiect european: se montează conductă de plastic nemțească pentru apă. - *Foarte bine! Atunci, să ne racordăm la ea, să nu mai avem rugină la robinete!* - Nu, acum numai o îngropăm! au răspuns oameni importanți cu ochelari de soare. Și au îngropat-o, de fapt au înmormântat-o, pentru că o conductă prin care nu circulă nimic nu-și justifică prezența. A urmat asfaltarea tuturor ulițelor satului; chiar și a acelor pe unde nu încape un autoturism, sau care pur și simplu se înfundă (adică nu duc nicăieri). Lucru bun; chiar nevisat de locuitorii satului. Urmează parcuri și locuri de joacă...

Minunile continua

Și minunile continua. O primărie care avea în anii ‘70 doar 5 angajați, dar era frunțasă pe județ în producția agricolă și în zootehnie, a avut până de curând peste 40 de angajați, la care s-au adăugat 15 polițiști comunitari. Da! Dar am reușit să ne integrăm în UE și avem proiecte. Oamenii se întreabă: Ce este Uniunea asta Europeană? Proiecte? Fonduri alocate? Cine dă, cui, și de ce? Pentru lucrări postmoderniste de genul „Podul spre...” , și „Conducta de...” ? Parcă nu-și au locul printre „ofrandele” second-hand și coșurile zilnice aproape goale asemenea lucrări de valoare europeană. Par fără sens și inutile, venite dintr-o lume paralelă cu care nu se comunică. Dar cine să tragă un semnal de alarmă? Lipsa de comunicare pe verticală ne-a adus în aceasta stare incredibilă. Omul simplu, cetățeanul, este apăsător de greutatea vieții zilnice. Societatea civilă este obosită, sărăcită și fără speranță. Nu se reacționează pentru că nu se întreabă! „Noua elită”, prost selecționată, incompetentă și dornică de înăvuiție rapidă, profită de acest fapt și își expun în continuare „lucrările” post-moderniste create cu banii noștri, dar și cu bani europeni. Probabil, dacă și noi, cei din apa adâncă și sărată, vom privi prin lentile colorate vom vedea altfel realitatea. Dacă am avea „ochelari de cal”, poate vom vedea chiar tridimensional sau Imax... Așa vom admira în liniște și laudativ „realitatea” paralelă. Da! Marea realizare a guvernului nostru democratic: o galerie de artă ultramodernistă creată doar pentru o zi, ziua efemeră a vernisajului, când vin doar „specialiștii”, spre a ciocni o cupă cu șampanie și a face fotografii, ca dovadă irefutabilă a competenței lor laudative. Astăzi nu mai ridicăm un monument adevăraților eroi ai neamului care și-au dat viața pentru țară, dar ridicăm monumente celor care trăiesc, și încă trăiesc bine. Priviți câtă esență simbolică se află în noul monument al Revoluției din ‘89 aflat în fața Palatului Regal: Este o țeapă placată cu marmură! Astăzi arta bate realitatea... sau invers...

În loc de încheiere: La târg, un țăran cumpără 10 perechi de ochelari de soare - *La ce-ți trebuie bade, atâtea perechi de ochelari?* îl întreabă curios vânzătorul.

— *Îi pun la capre ca să vadă fânul verde, să creadă că este iarbă și să mănânce mai cu poftă!* răspunse țăranul isteț. ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

Propunere:

„Niciun sat ilfovean fără o casă bătrânească”

De ce doar în Centrul Vechi al unor mari orașe să păstrăm clădiri „cu istorie”? De ce doar la „Muzeul Satului” putem să putem vedea case „ce au fost odată”? De ce să nu existe în vatra fiecărui sat cel puțin o casă muzeu, care să aducă aminte de „lumea de altă dată”? Așa cum „Ambulanța pentru monumente” salvează zeci și zeci de obiective istorice tradiționale românești din întreaga țară prin voluntariat și aceste case ilfovene mai pot fi încă salvate cumva. Aici să vină elevii de la școală, în săptămâna „Porților deschise”, aici să vină turiștii care vor să „respire” încă aerul unei alte epoci sau aici să revină românii care vor să „simtă” românește.

„Niciun sat ilfovean fără o casă bătrânească” - acesta poate fi titlul unui proiect încă posibil de pornit în județul nostru. În satele ilfovene se ascund multe case cu arhitectură țărănească tradițională, unele în stare bună. Ele au fost catalogate în cadrul proiectului nostru de inventariere a valorilor culturale ilfovene, realizat împreună cu Asociația de la Piscu. Toate aceste case, indiferent de starea lor de conservare, vorbesc însă despre o stare de odinioară, pe care e bine să ne-o amintim. Vorbesc despre așezare, despre armonie, despre frumosul acela de demult al cărui simț se pierde cu fiecare zi care trece. În imagine puteți vedea o casă din Căciulați (comuna Moara Vlăsiei) care poate fi o lecție de arhitectură veche țărănească, dar și de cum se poate îngriji azi o casă bătrânească. Să păstrăm ce încă mai avem, să diseminăm flori de primăvară în curtea noastră bătrânească, așa ca un zâmbet de nepot pe cărarea care duce către casa bunicilor... sau casa tuturor amintirilor noastre. ■

Director al Centrului Județean
pentru Conservarea și Promovarea
Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială

Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR

Redactor șef:
George V. GRIGORE

Redactori:
**Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA,
Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA,
Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ**

Foto:
George V. GRIGORE

DTP:
Dan DULGHERU

tipar - www.tipografia.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: condeieilfovene@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

TRANSPOEZIE 23 septembrie - 14 octombrie 2020, Bruxelles

Poezii semnate de Denisa Comănescu și Mihail Vakulovski au fost prezentate, la propunerea Institutului Cultural Român de la Bruxelles, în rețeaua de transport public din capitala Belgiei, în cadrul Festivalului European TRANSPOEZIE, desfășurat în perioada 23 septembrie - 14 octombrie 2020. Ajuns la cea de-a zecea ediție, proiectul este considerat printre cele mai reușite exemple de promovare a valorilor europene în domeniul multilingvismului. Festivalul celebrează Ziua Europeană a Limbilor și a Diversității Lingvistice, sărbătorită anual pe 26 septembrie, și constă în prezentarea poezilor contemporani și a operei acestora, prin expunerea poeziilor - atât în limba în care au fost scrise, cât și traduse (engleză/franceză/neerlandeză) - în rețeaua de transport public, dar și prin intermediul site-ului Transpoesie (www.transpoesie.eu). Anul acesta au fost selectați poeți din Andorra, Austria, Belgia, Cehia, Estonia, Finlanda, Georgia, Italia, Israel, Islanda, Insulele Feroe, Luxemburg, Lituania, Norvegia, Olanda, Polonia, Portugalia,

România, R. Moldova, Suedia, Spania, Slovenia, Scoția (UK), Turcia, Ungaria și din Țara Bascilor (Spania). Poeta și traducătoarea Denisa Comănescu a participat la o întâlnire online, la 23 septembrie 2020, ora 20.00, în cadrul unui eveniment care le-a avut ca invitate pe poetele Marlène Braester (Israel), Katja Gorečan (Slovenia), Giedrė Kazlauskaitė (Lituania), Caroline Simon (Luxemburg) și Sigurbjörg Þrastardóttir (Islanda). Întâlnirea în mediul online cu poetul Mihail Vakulovski a fost programată la 7 octombrie 2020, ora 20.00 (ora Belgiei), acesta

fiind invitat alături de poeții Kim Simonsen (Insulele Feroe), Vasco Gato (Portugalia), Rosana Acquaroni (Spania) și Noémi László (Ungaria). Denisa Comănescu este poetă, traducătoare, membră a Consiliului Uniunii Scriitorilor, a board-ului Fundației Culturale Irlandezo-Române și a Parlamentului Cultural European (din 2006), director al Editurii Humanitas Fiction. Poemele sale au fost publicate în antologii în peste 15 țări. A tradus din limba engleză din operele lui Alan Brownjohn și Eilean Ne Chuilleanain. În cadrul proiectului

TRANSPOEZIE vor fi prezentate poeziile *Întoarcerea din exil*, *Elegie pentru un pălărier*, *Respirație recuperatorie*, *The Common Room*, *Atlas*, *Îmblânzirea poeziei*, în traducerea lui Adam J. Sorkin. Mihail Vakulovski este absolvent al Facultății de Filologie a Universității de Stat din Republica Moldova (1994), doctor în filologie, membru al Asociației Scriitorilor Profesioniști din România și al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova. Este blogger, fondator și realizator al revistei culturale *Tiuk!* A publicat numeroase volume de

poezie în România și în Republica Moldova. De asemenea, are o bogată activitate de traducător. În cadrul proiectului TRANSPOEZIE vor fi prezentate poemele *Mai bine tu*, *Coloana tăcerii* (traducere Daniel Ioniță), fără titlu (traducere Sean Cotter), fără titlu (traducere Sean Cotter), *Poem despre* (traducere Romulus Bucur), *A?* (traducere Mihai Predescu), *Cântec de leagăn* (traducere Mihai Predescu), *Pobeda* (traducere Andrei Bodiu), *Adevăratul meu sânge roșu* (traducere Romulus Bucur). ■

foto Transpoesie.eu

Cristina ANGHELUȚĂ

După închiderea Taberei de sculptură „Armonia” zece opere create în piatră împodobesc parcul din Corbeanca

La 5 septembrie a.c., a avut loc închiderea oficială a Taberei de sculptură „Armonia”, care s-a desfășurat timp de o lună în incinta noului parc din Corbeanca. Din 1 august și până pe 5 septembrie, iubitorii de artă din Corbeanca, și nu numai, i-au putut urmări pe artiști dând viață unor lucrări inedite, care vor rămâne în patrimoniul comunei ilfovene. Cei zece artiști participanți au fost Anton Rațiu, director artistic al evenimentului, Jorge Mafu, Dorin Lupea, Titi Ceară, Ovidiu Ștefan Toader, Dinu Câmpeanu, Andrei Marina, Radu Dumitru, George Tănase și Bogdan Breza. De acum, odată cu finalizarea proiectului, oricine va vizita parcul din Corbeanca și va vedea creațiile celor zece artiști va descoperit cu siguranță că așezarea din apropierea Capitalei poate fi considerată, grație acestor lucrări remarcabile, un reper cultural de elită în județul Ilfov.

După cum a informat managerul de proiect, Alexandru Baku, tema evenimentului cultural a fost „Armonie”, iar artiștii participanți au trebuit să o înfățișeze în lucrările lor. „Corbeanca este prima comună din țară care a accesat fonduri de la Administrația Fondului Cultural Național pentru organizarea unei tabere de sculptură în piatră, în valoare totală de 85.000 de lei. Acestor

fonduri li se adaugă 10% (14.030 lei), participația primăriei, precum și sponsorizări de la mai multe companii”, a spus Alexandru Baku. În județul Ilfov, tabăra de sculptură în piatră a fost primul eveniment cultural de o asemenea amploare, comparabilă cu cea de la Măgura, Buzău, care, din păcate, și-a încetat activitatea.

Închiderea taberei de sculptură în piatră „Armonia”, organizată de Administrația Fondului Cultural Național în parteneriat cu Primăria Corbeanca, cu sprijinul Asociației Culturale Corbeanca, s-a făcut în cadrul unei festivități la care au participat, alături de artiști, și oficialități ale județului Ilfov, cât și iubitori ai artei. Evenimentul s-a bucurat și de prezența excelenței sale Sultan bin Sultan, reprezentantul șeicului din Abu Dhabi - Emiratele Arabe Unite, în calitate de investitor interesat în țara noastră de oportunități de afaceri în domeniul energiei verzi, agricultură și transporturi. „Sunt fericit că am reușit să încheiem acest eveniment major pentru comuna noastră, precum și pentru județul Ilfov. Este prima tabără de sculptură în piatră din apropierea Bucureștiului. Veți vedea că aceste lucrări au înnobilit acest parc”, a spus Alexandru Baku.

Prefectul județului Ilfov, Daniel Zamfir,

a precizat că „la început au fost câteva prietere”. „Acum, după munca sculptorilor, au devenit obiecte de artă. Arta și frumosul unesc oamenii. Arta și frumosul duc la armonie. Mă bucur că la acest moment alături de noi sunt și copii și tineri și oameni în vârstă, înseamnă că frumosul, arta lucrurile plăcute unesc oamenii. La fel, mă bucur că suntem împreună fiind sănătoși și vă doresc să rămâneți în continuare sănătoși”.

„Este un eveniment de excepție în județul nostru, în comuna Corbeanca. Este un eveniment de excepție în care pietrele au prins viață pentru fiecare om care le privește. Aceste lucrări de artă vor duce imaginația unora și ceea ce crește în sufletul fiecăruia pe mulți ani de acum încolo”, a spus Rizia Tudorache, vicepreședintele C.J. Ilfov. El a adăugat, citându-l pe Michelangelo, că în fiecare bloc de piatră se află o statuie și e treaba sculptorului să o descopere, semnalând că de acum zece opere de artă au intrat în patrimoniul comunei Corbeanca, dar și al întregului județ Ilfov. Primarul comunei Corbeanca, Valeriu Anton, a dorit să precizeze că acest proiect a început anul trecut prin atragerea de fonduri nerambursabile, exprimându-și, de asemenea, convingerea că vor fi dezvoltate multe alte proiecte culturale, odată cu finalizarea Casei de Cultură Corbeanca. Edilul a mai subliniat că cel mai important proiect este o comunitate care să trăiască și să se dezvolte în armonie. Alexandru Baku a oferit diplome și premii tuturor artiștilor care au făcut posibil acest proiect artistic deosebit: Anton Rațiu, pentru lucrarea „Dialog”, Dinu Câmpeanu, pentru „Ștergar”, Dorin Lupea, pentru lucrarea „Lara și prietenul

ei extraterestru” care va fi așezată lângă locul de joacă al copiilor, Jorge Mafu, pentru „Calea, adevărul, viața”, Ovidiu Ștefan Toader, pentru „Stone Stretch”, Bogdan Breza, pentru „Cartea Sufletului”, Radu Dumitru, pentru „Nostalgia Întâlnirii”, Andrei Marina, pentru „Iluzie”, Gheorghe Tănase pentru „Talisman” și Titi Ceară, pentru „Portret de cal”. Dacă treceți în promenadă pe aleile parcului din Corbeanca, acum vă puteți întâlni cu arta, în forma sa cea mai pură. Meditația într-o astfel de companie devine stare de relaxare și conectare cu întreg universul. ■

Surse: jurnaluldeilfov.ro; uap.ro; primardecorbeanca.ro; newmoney.ro; ploiesti.online; ziarelive.ro; bursa.ro; agerpres.ro

George V. GRIGORE

Carte ilfoveană
„Afumați - file de istorie“

Surpriza a venit luni seara, pe 21 septembrie, în inima localității Afumați, când s-a anunțat lansarea cărții „Afumați, file de istorie“. Primarul Gabriel Dumănică a ținut să menționeze că un asemenea eveniment nu putea să aibă loc decât „în această clădire istorică, de la 1696, Conacul Stolnicului Constantin Cantacuzino, din Afumați“. Conacul, alături de biserica veche cu hramul Adormirea Maicii Domnului, zidurile bisericii vechi și zidul din centrul comunei, ruinele Curții Domnești ale lui Radu de la Afumați fac parte din patrimoniul național cultural al României, fiind monumente clasate la categoria A. “Mi-am propus, și în mare parte consider că am reușit, ca Primăria Afumați împreună cu Consiliul Local să susțină o viață socială, educativă, culturală, sportivă și spirituală cât mai bogată. De aceea, la propunerea mea, Consiliul Local a aprobat înființarea Centrului Cultural *Radu de la Afumați*. Deci lucrurile referitoare la istoria comunei Afumați continuă și după apariția acestei cărți. Din acest gen de activități face parte și Ziua Porților Deschise la Conacul Stolnicului Cantacuzino, care a avut un real succes. Având sprijinul proprietarului, Claudiu Davițoiu, acest gen de evenimente va continua după un program stabilit de comun acord. Cartea lansată astăzi a fost realizată la propunerea mea, cu aprobarea Consiliului Local. Este rezultatul unei munci de mai mulți ani. Este un act de cultură pentru comuna Afumați, dus la bun sfârșit, la care au participat foarte multe persoane din cadrul școlii, a celor două parohii. Toți au contribuit cum au putut încât să ajungem să avem o carte despre istoria comunei noastre. Mi-am dorit foarte mult ca localitatea noastră să aibă o asemenea carte și împreună cu acest colectiv minunat care este alături de mine am reușit să o finalizăm cu succes. Trebuie să fim mândri că suntem afumațeni. Aș vrea să menționez echipa care a participat la redactarea cărții: prof. Maria Gurgu, prof. Marius Ovidiu Sebe, directorul școlii, prof. Izabella Pena, cu sprijinul subsemnatului. Colectivul de redactare a fost condus de conf. univ. Mircea Negru. În această sală sunt oameni care ne-au ajutat atât la acest proiect, cât și la întreaga activitate a comunei - școală, biserică, notariat, avem și partea sportivă, campioni la tenis de câmp, la triatlon, conducerea clubului de fotbal, consilieri locali, poliția etc. și nu pot decât să le mulțumesc. Această carte este foarte bine structurată. Ea va fi multiplicată și publicată în câteva mii de exemplare, astfel încât fiecare familie din Afumați să o aibă“, a precizat primarul Dumănică. Lucrarea a adunat în paginile ei istoria fascinantă a urmașilor lui Radu de la Afumați, domnitorul Țării Românești care a purtat nu mai puțin de 20 de războaie și care a fost unul dintre cei mai importanți voievozi pe care i-a avut acest ținut. Aceasta este un promotor al unei lucrări impresionante care va ilustra triumful și bogăția spirituală a acestei localități, de-a lungul veacurilor. Istoricul Mircea Negru, prof. Izabella Pena, pr. Nicola Alexandru, prof. Maria Gurgu, prof. Marius Sebe, pr. Florin Ionică și adm. Conacului Stolnicului Cantacuzino, Claudiu Davițoiu, au vorbit cu eleganță despre conținut, realizând o retrospectivă a istoriei cuprinse în paginile cărții. ■

Surse: ziarelive.ro; jurnaluldeilfov.ro

George V. GRIGORE

Buftea
„Șapte din șapte“ de Mihnea Cristian Badea

George V. GRIGORE

Profesorul de arte plastice Mihnea Cristian Badea, din Buftea, nume legat de „Soundart Festival“, „OST Mountain Fest“ sau „Cavalleria Events“, debutează la frumoasa vârstă de 48 de ani în poezie, cu un volum „cât o lamă de ras (sau de cuțit zimțat?)“. Editura „Casa de Pariuri Literare“ oferă o prezentare a acestui volum: „Șapte din șapte“ reprezintă și un act scriptic și grafic cu semnificație: nu mai e vremea autocunoașterii, revolta s-a distilat fin, nu mai e timp pentru descoperire, ci pentru ironia bine țintită. Tușele personale fac totul să pară mici scrijelituri pe pereții văruiți deja. Ca o pecete, grafica adaugă scrisului greutate. Avem o carte-construct, fără pretenția unui cub-poveste, dar suficient de ușor de (dez)asamblat pentru a-i găsi miza autoironică.“ Ca să aveți o idee despre această lansare și explicitare, autorul ne bucură cu două texte din acest volum:

Oile

De n-ar fi fost blândele oi
n-ar mai fi existat păstori
n-am mai mânca
ghiudem și babik,
Ulise
Nu s-ar mai fi întors
La Penelopa
Și Stalin n-ar mai fi purtat căciulă de astrahan.

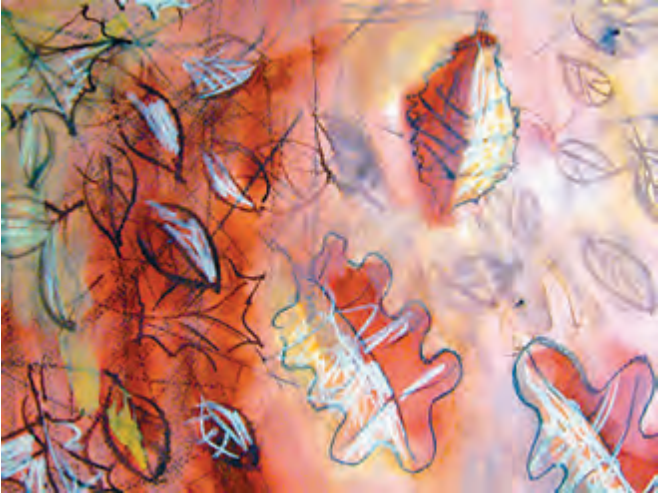
„Vive la France! „
Strigă brutarul turc
Vânzătorul de kebab magrebian
Mecanicul albanez
Sau șoferul pakistanez.
În timp ce Napoleon
le trimite salutări oficiale
De la Salpetrière *...
(Celebru sanatoriu de boli nervoase din Paris)

Iată ce ce gândește autorul despre acest demers literar și grafic inedit: „Adio, Europa“. Mi-ar fi plăcut să am îndrăzneala să îmi numesc cartea așa, dar am simțit cumva nevoia să ocultez textele prin intermediul titlului, care este practic poarta către subiectul cărții. Ca să fie înțeles în întregime, trebuie fără îndoială vizualizat. Imaginează-ți! E ca și cum ai găsi în mijlocul unui deșert postapocaliptic valiza ultimului european care a încercat să scape luând cu el în cea mai mare grabă tot ce a putut: frânturi de fotografii de epocă cu nume de străzi (Mariahilferstrasse), de orașe (Roma), noțiuni științifice, artiști, filosofi (Wittgenstein), momente istorice (operațiunea Uranus), branduri contemporane (guma „Big Red“), suveniruri turistice (șorturile de bucătărie imprimate cu fotografia unei părți din statuia lui David). Evident, cititorul curios încearcă să rezolve problema acestui puzzle, căutând elementele prin dicționare și enciclopedii. E o provocare evidentă la a redescoperi civilizația unui continent în agonie - frumoasa Europă - paralizată nu de seducția zeului taur, ci de veninul unei sinistre arahnide care și-a lăsat ouale în corpul ei inert, dar încă viu, ouă din care vor ieși miloane de pui ce îi vor devora trupul... Invit cititorul să parcurgă cu atenție fiecare text și să pună cap la cap acest puzzle literar, fiind convins că la sfârșitul acestui joc literar va avea satisfacția reușitei. Volumul are evident și o minimă încărcătură

ideologică în încăpățânarea conservatorului care nu vrea să renunțe la lumea lui - un protest abscons în spatele unor texte cifrate literar. Exemplu: (Oile). Textul este o ironie blândă ca oaia :) la adresa omului docil, supus, care mobilizat sau manipulat de către „păstori“ cu sau fără nume (Ulise/Stalin), contri-buie majoritar la existența lumii noastre, la înfăptuirea lucrurilor mărețe (epopeea), sau deopotrivă a dezastrelor (instaurarea bolșevismului), fără a fi de cele mai multe ori conștient de rolul lui, al

omului pentru care idealul suprem este digestia :) sau consumul. Este totuși un elogiu adus omului simplu, nevăzut, care face ca lumea să meargă înainte. Textul este și un bun prilej de a stărni curiozitatea celor care nu au auzit de Stalin sau Ulise să afle lucruri noi. La fel și despre cele două bijuterii culinare tradiționale - babicul și ghiudemul - parcurgând astfel poate și istoria păstoritului tradițional, dar și cel spiritual (creștinismul). Lumea în care trăim nu mai e cea de ieri, așadar informațiile vin comprimate ca niște pastile cu multivitamine sau, ca să vorbim pe limbajul noii generații de IT-iști - ca niște arhive winzip./ winrar pe care atunci când le deschizi găsești în ele o lume întreagă... :)“ De ce „Șapte din șapte“ ? Pentru că 7 este numărul perfecțiunii divine sau al desăvârșirii, unul dintre numerele considerate magice de-a lungul istoriei omenirii, care continuă să fascineze și astăzi. Numărul 7 este semnul lumii complete, al creației încheiate, al creșterii naturii. El este și expresia Cuvântului Desăvârșirii și deci al unității originare. Magia cifrei 7 poate fi dovedită și științific. Din punct de vedere matematic, 7 nu poate fi dedus nici ca produs, nici ca factor al cifrelor de la 1 la 10. Deci 7 nu se obține nici din împărțirea, nici din înmulțirea primelor zece numere. Este, după cum spuneau antecesorii noștri, „dumnezeiesc“ - nu creează, nici nu poate fi creat. În Grecia antică, Pitagora credea că numerele reprezintă sensurile fundamentale ale lumii. Potrivit acestuia, cifra 7 este motorul vieții, unirea spiritului cu materia (combinarea cifrei 3: natura triplă a spiritului, cu cele patru elemente ale materiei: pământ, aer, apă, foc. Din punct de vedere psihologic, cifra 7 are o poziție mediană între prea mult și prea puțin. Cifra 7, considerată „Numărul lui Dumnezeu“, se regăsește în domenii dintre cele mai diverse de-a lungul istoriei omenirii... Volumul „Șapte din șapte“ nu este „țesut“ de autor numai din versuri, dar și din grafica inedită creată de acesta, care „colorează“ spațiile paginației dedicate... celor șapte, spre a împlini mesajul dorit. ■

Bucharest Art Film Festival ediția a V-a

24-26 septembrie, Palatul Mogoșoaia

ca țară invitată a Festivalului de Film de(spre) Artă. Vă așteptăm și vă urăm cu căldură «Vizionare plăcută» tuturor!» a transmis David Saranga, ambasador al Israelului în România. Deschiderea festivalului a avut loc joi, 24 septembrie, în decorul splendid al Palatelor Brâncovenesti de la Mogoșoaia cu filmul Shai K. (R: Ari Davidovich/2019, 110'), documentar care prezintă povestea nespusă a lui Shaike Ophir, cunoscut sub numele de „Charlie Chaplin israelian”. A doua zi de proiecții a început cu povestea fotografului Imre Kinszki în regia Andreei Știliuc, Tatăl meu, Imre (2018, 38'). Seara, s-a dat play documentarului care a prezentat-o pe

Jacqueline Shohet Kahanoff, scriitor și filosof, Levantine (R: Rafael Balulu / 2019, 50'). Sâmbătă, 26 septembrie, s-a încheiat seria nocturnelor cu filme de(spre) artă cu Mrs. G (R: Dalit Kimor / 2019, 55'), film în care am cunoscut-o pe Lea

În această perioadă am avut parte de evenimente artistice care au condus și la o îngemănare cu mediul natural, „en plein air” (în aer liber). Teatrele au redescoperit spațiile ofertante ale grădinilor de vară, pictorii și sculptorii au pornit prin tabere de creație în parcuri și pe malul lacurilor... Tot astfel, Docuart și Ambasada Israelului în România au anunțat cea de a cincea ediție a festivalului de film de(spre) artă, Bucharest Art Film Festival (BAFF), care a avut loc în perioada 24-26 septembrie 2020, la Palatul Mogoșoaia. Evenimentul și-a propus să aducă la lumină unele dintre cele mai bune filme din întreaga lume despre artă, fotografie,

colecționari și artiști din toate mediile. Ediția a fost dedicată culturii israeliene și a invitat spectatorii să descopere poveștile unor personaje incredibile, precum Shaike Ophir, Jacqueline Kahanoff, Imre Kinszki ori Lea Gottlieb, care și-au lăsat amprenta în lumea artistică. „Ultimele luni au fost pline de provocări, dar indiferent de situațiile în care ne regăsim cultura este mereu cea mai bună evadare. Cultura este hrană pentru suflet. Pentru Israel, aceste zile reprezintă și un început, fiindcă am sărbătorit de curând un nou an evreiesc. Un an în care pornim cu optimism și speranță și pe care ne bucurăm să îl inaugurăm cu prezența noastră

Gottlieb, legendarul designer, fondator și proprietar al imperiului costumelor de baie Gottex. Ultima proiecție a prezentat un documentar experimental cu focus pe estetica urâtului tocmai pentru a aduce în prim plan acele elemente din realitate care compun un discurs meditativ despre: degradare, perisabilitate, efemeritate: Spații abandonate (R: Jozsef Laszlo / 2018, 21'). Selecția filmelor a fost astfel gândită încât să aducă în prim plan personalități cât mai distincte din arii artistice și culturale conexe, prezentând prin intermediul diferitelor tipuri de documentar portrete contextualizate ale unor figuri literare, cinematografice, fotografice și design israeliene cu rezonanță internațională, și cu inserții de film experimental. Informațiile ne-au fost oferite de Ana Negoită, director artistic al festivalului. Palatul Mogoșoaia și parcul care îl înconjoară au adăugat un aer de mister proiecțiilor din cadrul Bucharest Art Film Festival (BAFF). Spectatorii au luat parte, așadar, la un „ritual” cinematografic deosebit! ■

Surse: modernism.ro; news.yam.ro; artfilmfestival.ro; pmb.ro; revistatimpul.ro; labucuresti.ro

George V. GRIGORE

Remember 2019: Eveniment organizat de CJCPCT Ilfov

„Povești medievale” în poiana mică din Parcul Mogoșoaia

Înainte de a începe școala, pe 8 septembrie, elevii și tinerii s-au oprit pentru un scurt răgaz în poiana mică a Parcului Mogoșoaia, pentru a participa la evenimentul „Povești medievale” desfășurat în cadrul proiectului internațional „Artă medievală, meșteșuguri, muzică, jocuri”, organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Asociația Ost Cultural Events, având ca partener Primăria Mogoșoaia. Spectacolul „Povești Medievale” s-a dovedit a fi o invitație inspirată pentru cei care iubesc istoria, miturile, poveștile. Numeroșilor spectatori le-a fost oferit un

spectacol cu un program divers, care a cuprins numeroase activități interactive: de la atelierele meșteșugărești, până la demonstrații de luptă și distracție pentru toate vârstele: muzică și dansuri medievale, activități pentru copii, concerte live și jonglerii cu foc. Parcul de pe malul râului Colentina, din apropierea Palatului Mogoșoaia, unde pe vremuri exista celebrul han „La Prepeleac” s-a dovedit a fi locul cel mai potrivit pentru a organiza acest eveniment, fiind un loc încărcat de istorie. Aici, într-un cadru de basm delimitat de siluetele unor stejari umbroși, au avut loc atelierele medievale de pictură, de heraldică, de duel cavaleresc și muzică medievală. Sute de copii curioși s-au bucurat să afle tainele mănuiirii spadelor, al purtării unei armuri sau al rochilor de doamne și domnițe. Workshopurile au fost asigurate de „Medieval Art Team”. Actori costumați în cavaleri get-be-get au populat zona, antrenând spectatorii să participe la aceste activități. Pe

scena înconjurată de scuturi, armuri și embleme heraldice au evoluat artiști din Ucraina care au adus cu ei acorduri medievale autentice, îndemnând lumea la aplauze și la dans. Au cântat „Red Alice” și „Burdony Cherna”. Când înserarea și-a făcut loc prin frunzișul pădurii, trupa de specialiști în efecte pirotehnice, venită din Anglia pentru acest eveniment, ne-a oferit o poveste „înflăcărată” la propriu și la figurat. Torțe și făclii, roți de foc și bombarde au adus vibrație și sentiment într-o poveste cu împărați, cavaleri și domnițe. Actorii - acrobați ai trupelor „Drums'n'fire” & „Nomad flames” au creat emoție și efecte speciale unice. Într-un final binele a învins, iar spectatorii, încântați de efecte și acorduri, au aplaudat îndelung. Epilogul acestui eveniment „de poveste” va fi adăugat și teaurizat în sipetul de amintiri de neuitat al fiecărui participant la acest minunat eveniment. ■

George V. GRIGORE

Remember 2019 - Eveniment organizat de CJCPCT Ilfov

Am simțit românește cu toții la Festivalul Cultural al Românilor de Pretutindeni de la Vatra-Strășeni, Republica Moldova

Sărbătoare mare la Centrul Cultural Vatra, din raionul Strășeni, Republica Moldova. Aici a avut loc în perioada 14-15 septembrie 2019 Festivalul Cultural al Românilor de Pretutindeni, care a avut ca scop promovarea și conservarea valorilor culturale autentice românești. Evenimentul este un real mijloc de comunicare și solidaritate atât între generații, cât și între localitățile înfrățite din Republica Moldova, România, Ucraina și Serbia.

Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a răspuns invitației Centrului Cultural Vatra din Strășeni, fiind prezent cu întreaga echipă, coordonată de directorul Alexandrina Niță.

Partea artistică a fost reprezentată de îndrăgitul interpret Fuego, Irina Loghin și Eugenia Moise Nicolae (Asociația Zestrea) de la Clinceni. Ansamblul artistic „Doina Ilfovului”, coordonat de prof. coregraf Daniela Mândroc, a fost prezent în prima zi cu „Călușul”, iar în ce de-a doua a participat la parada ansamblurilor artistice din România, la hora mare a înfrățirii românilor de pretutindeni, iar la orele 19.00 a urcat pe scena mare cu o suită de jocuri românești din toate zonele țării.

Pe scenă au mai urcat și un grup al copiilor din satul Țigănești, raionul Strășeni și satul Piscu, comuna Ciolpani, din România, care au cântat melodii pe versuri de Grigore Vieru și muzică de Ion și Doina Aldea Teodorovici.

Momente speciale

S-au creat câteva momente speciale la acest festival. Unul dintre acestea a fost creat de interpretarea lui Fuego, împreună cu maestrul Eugen Doga, pe „Podul Înfrățirii” de la festivalul de la Vatra. Ca într-o unică vibrație, toți românii au aplaudat și au ridicat steagurile românești.

Cel de al doilea moment artistic special a fost creat de Fuego și Irina Loghin, când au interpretat melodia „Valurile vieții”, emoționând întreg auditoriul. Și prezența maestrului Florin Piersic pe scenă a făcut ca mii și mii de români prezenți să scoată strigăte de bucurie și urale, aplaudând prelung.

Pe scena mare a Centrului Vatra, la 14 septembrie, au mai urcat artiști cu renume precum Patricia Mureșean, Oana Vențel, Mariana Balos, Bogdan Octavian Hurban, surorile Osoianu, Huci Alesia Maria, Andrei Ioniță, Ansamblul Etnofolcloric „Romanița”, Daniel Trifu, Victoria Lungu, Patrick Hanganu, Adriana Babin, Lavinia Rusu și „Subcarpați”.

La 15 septembrie, au mai evoluat Lidia Bejenaru, Maria Iliuț, „Crenguță de iederă”, „Fetele de la Botoșani”,

Ansamblul Etnofolcloric „Plăieșii”, Laura Olteanu, Silvia Timiș, Florin Gherman, Dumitru Dobrican, Lunuța Burghilă, Marius Ciprian. Artiștii au fost acompaniați „Lăutarii” din Chișinău, orchestr maestrului Nicolae Botgros. Pe lângă aceștia au mai participat peste 150 de ansambluri artistice din România și Republica Moldova.

Alături de artiștii minunați au mai fost prezenți și membrii Caravanei meșteșugurilor de la Piscu (comuna Ciolpani) condusă de Virgil Scripcariu, care a lucrat din plin, în cele două zile, la atelierile de olărit, linogravură, fierărie și pictură pe vase ceramice. În vecinătatea acestora au fost prezenți copiii din Ilfov care au obținut premii la Olimpiada Națională a Meșteșugurilor de la Sibiu, care au avut deschise atelier de pictură și expoziții cu cele mai bune lucrări de pictură și artefacte meșteșugărești. Dintre acești mici artiști plastici îi menționăm pe Andrada Maria Matei de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila (clasa a VIII-a), Maria Voicu de la aceeași școală și aceeași clasă, Ioana Denisa Tudorache de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila (clasa a IV-a), Alexandra Ruxandra Ticu de la Școala Gimnazială nr. 1 din Buftea (clasa a VIII-a), Maria Teodora Gheorghică de la Școala Gimnazială nr. 1 din Buftea (clasa a VII-a), Alexandru Mihai Florea de la Școala Gimnazială nr. 1 din Buftea (clasa a VII-a), Cristian Călin Popescu de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș” din Otopeni (clasa a VI-a). Echipa elevilor-pictori a fost coordonată de prof. Mariana Badea de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila și prof. Roxana Marcela Popescu de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș” din Otopeni.

Măștile de „Cuci din Brănești”, create de elevul Cristian Popescu de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș” din Otopeni au impresionat în mod plăcut spectatorii curioși. Forfota din locația evenimentului a început de la primele ore, când organizatorii și artiștii care urmau să evolueze au făcut ultimele pregătiri și repetiții. Manifestările s-au desfășurat pe trei scene concomitent, astfel încât sărbătoarea a cuprins întreg spațiul Complexului Vatra. Bucătarii au încins grătarele, iar meșterii populari și-au scos pentru public lucrările de artizanat.

La festivalul au participat peste 200 de delegații din toată România și Republica Moldova, formate din reprezentanți ai autorităților locale, colective etnofolclorice, meșteri populari și bucătari iscusiți, care au venit aici să arate specificul cultural și tradițional al neamului românesc.

Organizatorii au susținut că diversitatea și imensitatea culturală a poporului românesc a fost reprezentată cu cinste de toate provinciile istorice românești, prin folclor, tradiții, port național și bucătărie.

Organizatorii evenimentului au susținut că diversitatea și imensitatea culturală a poporului românesc a fost reprezentată cu cinste de către toate

provinciile istorice românești, prin folclor, tradiții, port național și bucătărie.

Mesaj de frăție și însuflețire românească

Organizatorii au transmis un mesaj de frăție și însuflețire românească: „Aici se adună toată suflarea românească, aici în Republica Moldova. Este un fel de unire simbolică, o refacere a României mari care se produce pe fundalul culturii și tradițiilor noastre“ (...) Vrem să ne apropiem cât mai mult de cultura românească, de folclorul autentic, dar și de bucatele tradiționale. Vrem să transformăm Complexul Etno-Cultural Vatra într-un tărâm românesc“.

În premieră, în cadrul festivalului a fost organizată o reuniune festivă a autorităților locale din România și din Republica Moldova, care au abordat mai multe subiecte de interes comun. „Am considerat că e foarte

important ca acești funcționari să se întâlnească între ei, să se cunoască, să se înfrățească, să pună bazele unor proiecte transfrontaliere“, au precizat organizatorii.

Manifestarea a fost onorată și de prezența excelenței sale, Daniel Ioniță, ambasadorul României în Republica Moldova.

La încheierea lucrărilor reuniunii, echipa Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a lansat volumul „Patrimoniul UNESCO din România pe înțelesul tuturor“ (vol.1), a istoricului de artă Adriana Scripcariu, care a făcut și prezentarea acestuia, alături de Varvara Buzilă, președinte al Comisiei UNESCO din Moldova. De asemenea a mai fost lansat volumul „România - În TOP“ a conf. univ. dr. George V. Grigore. Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a oferit aceste volume celor peste 200 de membri ai autorităților locale din România și din Republica Moldova, prezente la eveniment. Festivalul a avut ca scop, printre altele, implicarea românilor din toate regiunile istorice, dar și a reprezentanților altor etnii, alături de care am conviețuit secole la rând, pentru a valorifica tezaurul istoric și cultural al neamului, crearea unei punți de comunicare și solidaritate atât între generații, cât și între localitățile înfrățite din Republica Moldova, România, Ucraina și Serbia, prin promovarea și conservarea valorilor culturale autentice. evidențierea coloritului folcloric din toate regiunile istorice ale neamului nostru, printr-un spectacol de dans și muzică, oferit de ansamblurile folclorice de pe cele două maluri ale Prutului, promovarea bucatelor tradiționale, pregătite după rețete autentice, organizarea unor zone expoziționale, care au inclus produse artisanale autentice românești și elemente ale portului tradițional din tot spațiul românesc, crearea

unor spații tradiționale, specifice fiecărei regiuni istorice românești, unde vizitatorii au putut face fotografii memorabile, desprinse din povești. atingerea unui record internațional privind organizarea celei mai mari parade a portului tradițional românesc din toate județele, municipiile și orașele României, cât și din raioanele, orașele și satele Republicii Moldova. Festivalul este necesar atât pentru oamenii din România, dar mai ales pentru cei din Republica Moldova, care nu au mai avut ocazia până acum să cunoască România din această perspectivă. Faptul că cel mai important eveniment pentru și despre românii din întreg spațiul românesc se desfășoară în Republica Moldova și nu în interiorul granițelor actuale ale României îi conferă o și mai mare încărcătură simbolică.

Festivalul face ca limba, cultura și identitatea poporului nostru să fie prețuite, apărate și promovate. Dar cel mai important pentru toți a fost prezența la Vatra, pentru a putea trăi pe viu aceste emoții. La 16 septembrie am revenit în țară, cu bucuria de a fi participat la un eveniment cu o înaltă încărcătură spirituală, unde am întâlnit români din toate zonele geografice ale României și Moldovei. „Festivalul Cultural al Românilor de Pretutindeni“ - ediția 2019 s-a dovedit a fi un eșantion de timp și spațiu în care suntem totuși uniți! ■

 George V. GRIGORE

Uniformele regalității

Cristina ANGHELUȚĂ

Piesele de vestimentație regală au pasionat dintotdeauna atât publicul, cât și colecționarii. **Romfilatelia** continuă seria mărcilor poștale dedicate acestei tematici, prin emisiunea **Uniformele regalității (III). Reginele României**, care au intrat în circulație la 15 septembrie 2020. Regulile vestimentare pentru capetele încoronate sunt foarte stricte, iar la realizarea lor sunt folosite materiale variate, care trebuie să se încadreze în standardele decenței. Totuși, unele regine ale României au ieșit câteodată din normele epocii, remarcându-se vizibil cu moda abordată în afara țării. **Regina Elisabeta** (1843-1916) spunea că „toaleta pe care o porți nu este un lucru fără importanță. Ea îți dă viață!”. Adesea îmbrăcămintea Reginei a fost considerată de apropiați, sau de oaspeți, ca adevărate îndrăzneli de vedetă. Rochiile-tunică albe erau acoperite de bijuterii nu tocmai regale, ci fantezii cu dimensiuni mari, precum și tot felul de danteluri și broderii neașteptate. Sub o bogată haină de blană, Regina purta câte un veșmânt amplu din catifea roșie foarte închis, ce semăna mai degrabă cu un halat de casă, împodobit cu broderii pestrițe,

în talie cu câte un cordon din mătase fină, ce semăna mai degrabă cu o sforică. Purta pălării cu boruri mici, cu o voaletă de care-și fixa *pince-nez*-ul. Regina Elisabeta a epatat prin ținutele la modă din Occident și prin portul tradițional românesc. S-a lăsat fotografiată în ii, făcând publicitate, cu imaginea ei, Regatului României. **Regina Maria** (1875-1938) a reușit să impună un stil vestimentar propriu, iar în multe dintre fotografii o vedem în ținute ce par mult mai lejere decât ale altor suverane ale timpului, dar și mai avangardiste, care abordează moda ilustrată a anilor 1880-1918, lucru datorat firesc vizitelor numeroase pe care ea le făcea la Paris. Pentru realizarea toaletelor, Regina Maria, precum și fiicele sale, apelau la renumiții creatori de modă francezi: Jean Patou, Paul Poiret, Redfern, Cheriute și nu în ultimul rând Gabrielle Chanel. Costumele tradiționale au fost apreciate de asemenea de Regină, însă erau stilizate și modernizate, fără a le strica farmecul sau specificul acestora. Bijuteria preferată a Reginei Maria era colierul din perle, asortat inclusiv la costumul popular. Regina Maria s-a așezat adesea și în uniforme militare, dar și în uniformă de soră medicală, în anii Primului Război Mondial.

Regina Elena (1896-1982), descendentă a familiei regale a Greciei, a fost încântată să promoveze tradițiile autentice românești, fiind celebre în epocă fotografiile sale în costume populare. După proclamarea lui Mihai ca rege, în 1927 și 1940, a avut calitate de Regină-Mamă, însoțindu-și fiul în ținute elegante, după moda epocii. Diadema cu motive grecești a Reginei Elena a reprezentat un accesoriu remarcabil, fiind purtată cu onoare la ocazii speciale de Regina Ana și de Majestatea Sa Margareta, Custodele Coroanei. **Regina Ana** (1923-2016) a fost discretă atât în viața publică, cât și prin vestimentație. Atenția mai redusă a Reginei Ana la adresa modei și ținutelor de gală a fost moștenită

de la mama sa, prințesa Margaret a Danemarcei, care obișnuia să spună: „Eu nu mă îmbrac, eu mă acopăr”. Într-un interviu din anul 2008, Regina Ana spunea că a preferat să se ocupe de casă, iar ideea de protocol nu-i spunea nimic. Modestia este însă motivul pentru care Regina Ana omite să amintească de o perioadă din cel de-Al Doilea Război Mondial, când a purtat cu mândrie și respect uniforma forțelor militare franceze libere, fiind decorată cu Crucea de Război a Franței. Pe cele patru timbre ale emisiunii sunt ilustrate Reginele Elisabeta (**1,90 lei**), Maria (**3,30 lei**), Elena (**5 lei**) și Ana (**19 lei**), îmbrăcate în vestimentație de ceremonial, cu podoabe și diademe. ■

George V. GRIGORE

Conacul Podgoreanu din Cozieni

La intrare pe drumul care duce spre Mănăstirea Pasărea se află un conac boieresc care strigă după ajutor, abandonat și înconjurat de vegetație. Reședința boierească a aparținut lui Ioan Dimitrie Podgoreanu, un bogat proprietar de terenuri și vii situate în localitățile înconjurătoare. Conacul a fost construit în anul 1910, are zece camere și o structură întinsă pe subsol, parter și mansard. În timpul regimului comunist a găzduit o instituție școlară.

Am pătruns în curte lejer, nu există un gard în adevăratul sens al cuvântului, și pe o alee străjuită de conifere ajungi în fața impozantei clădiri placată cu cărămidă roșie. Un cartuș rotund ne indică inițialele proprietarului și anul construcției. O logie îmbracă întreaga fațadă a parterului, arcade rotunde împodobite cu un brâu sub forma zimților de fierăstrău deschid drumul luminii către interior, pardoseala galeriei este încă placată cu un mozaic cu motive vegetale. Conacul sub forma unui patruleter are o extensie laterală, probabil anexe gospodărești. Colțurile fațadei sunt rotunjite formând două foișoare cu acoperișuri de tablă țuguiate terminate în finiale de tipul unor sulite. Conacul a fost vândut anii trecuți cu suma de 300.000 de euro. Acum așteptăm „minunea” restauratoare... ■

Conacul Gigurtu din Ciorogârla, în așteptare

Conacul Gicurtu din Ciorogârla este localizat lângă Biserica Sf. Gheorghe, pe strada Băii, nr.16. Este considerat de specialiști monument istoric. Din cauza stării precare de conservare a clădirii, acesta nu se vizitează. Conacul, care a aparținut familiei de moșieri Gigurtu, politicieni cu greutate în perioada interbelică, a fost construit la începutul secolului al XIX-lea. Ca toate bunurile aparținând persoanelor înstărite, el a fost naționalizat în iunie 1948, intrând în posesia statului român. Fără îndoială,

George V. GRIGORE

regimul comunist ar fi fost bucuros ca aceste „relicve burghezo-moșierești” să dispară cât mai repede. Așa se explică și utilizările care s-au dat în timp unor asemenea clădiri după naționalizare. În cazul Conacului Gigurtu, acesta a fost, pe rând, școală primară, apoi casă pentru nașteri și... saivan pentru oi și capre. Ce a făcut însă pentru aceste monumente istorice regimul democrat instaurat după 1989? Pentru cele mai multe dintre ele nimic, lăsându-le să se degradeze în continuare. Iar Conacul Gigurtu se află acum în această stare, fiind gata să se prăbușească. Această clădire aflată în paragină, dacă ar fi odată renovată cu fonduri europene sau de la buget, ar putea deveni un punct de atracție turistică în zonă. ■

Surse: calatoriisifotografii.blogspot.com; revistaconstructiilor.eu; monumenteuitate.org

Constantin Mușat, un erou ilfovean din prima linie

Constantin Mușat a fost unul dintre cei mai importanți eroi ai Primului Război Mondial. Caporalul ilfovean a rămas în memoria colectivă, după ce, fără o mână în timpul luptelor din munți, a refuzat să fie lăsat la vatră. Soldatul a continuat războiul aruncând grenade cu brațul rămas.

Soldatul devenit legendă

Grenadierul Mușat lupta mereu în prima linie, mărturisau ofițerii regimentului său. Era o sursă de inspirație pentru majoritatea soldaților. Rămas cu o singură mână, arunca grenade și alerga alături de ei. Conform Regelui Ferdinand, Constantin Mușat a dat o pildă frumoasă camarazilor săi. A fost una dintre jertfele luptei duse pentru unitatea națională și a rămas în memoria colectivă a românilor, fiind unul dintre prototipurile eroilor de război. Mușat provenea dintr-o familie de țărani agricultori. În adolescență a plecat la București, unde s-a calificat în profesia de croitor, pe care avea să o practice în satul natal până la încorporarea în armată. A efectuat serviciul militar activ în cadrul unei subunități din

Constanța a Regimentului 1 Grăniceri, în perioada 1912-1914. După lăsarea la vatră a fost concentrat în cadrul aceleiași unități, care avea să fie dislocată în 1915 la Sinaia, ca unitate de gardă regală.

Războinicul fără mână de pe Frontul de Est

Războiul se încheiase pentru caporalul Mușat. Urma să fie lăsat la vatră și decorat. Decizia militarului i-a uluit pe medici dar mai ales pe cei de la comandament. Constantin Mușat a refuzat trimiterea la vatră și a solicitat să fie lăsat să lupte în continuare pe front. A fost reîncadrat în batalionul în care luptase. Nu putea să țină o pușcă, dar nu era inutil. Devenise grenadier. Scotea „cuiul” cu dinții și arunca puternic. Ofițerii apreciau forța plugarului. Fără o mână, caporalul Constantin Mușat s-a distins ca erou în luptele ce opreau armatele inamice să cucerească și ultimul teritoriu românesc, adică Moldova. Deși nu mai avea un braț, caporalul ilfovean arunca grenadele cu o forță și o precizie extraordinare.

Ministerul Apărării Naționale

Monumentul „Ultima grenadă” este în orașul Bușteni, situat între Biserica Domnească și stația CFR, fiind ridicat în 1928 prin grija patronului Fabricii de Hârtie Otto Schiel. Statuia a fost dedicată eroului Caporal Constantin Mușat, căzut în Primul Război Mondial. Este opera sculptorului Dumitru Bârlad și îl reprezintă pe caporal aruncând grenada în tabăra dușmană cu mâna dreaptă care îi mai rămăsese teafără. ■

George V. GRIGORE

Scriitoarea Silvia Buzori din Măgurele:

„Am fost atrasă întotdeauna de romanele din seria crime și mister“

În încercarea de a promova artiștii din Ilfov, vă aducem în atenție o scriitoare din Măgurele. Cititorii de romane polițiste au cunoscut-o deja pe Silvia Buzori. După ce a terminat un master în publicitate și o facultate în același domeniu, de 16 ani Silvia își promovează propriile brand-uri și are două volume de carte la activ. Silvia Buzori este și primul producător român de Săpun Natural pe care l-a creat inspirată de fetița sa. Din micul său atelier din Măgurele, a lansat pe piață peste 50 de produse cosmetice și a creat peste 200 de rețete bazate pe ingrediente naturale: uleiuri și unturi, uleiuri esențiale și adaosuri din plante sau flori. Dar, Silvia scrie și romane polițiste. Experiența în comunicare a ajutat-o să-și promoveze propriul business. Dacă ar fi să aleagă ce text îi este mai apropiat de suflet, Silvia ne răspunde că „fiecare năvelă sau povestire din această primă antologie mi-e dragă. Le-am scris cu pasiune și îmi doresc să se simtă emoțiile generate de aceste povești. Îi mulțumesc lui Mugur Cornilă pentru sprijin și ajutor în redactarea, tipărirea și promovarea acestei cărți“.

Despre viață și succes

Silvia Buzori: „Viața mea a avut sușuri și coborâșuri, însă fiecare dintre ele mi-a modelat personalitatea. Citesc literatură din copilărie și am fost atrasă de romanele din seria crime și mister. Anul 2019 s-a avut un bilanț frumos. Am lansat *Numărul 5* la Editura Eagle și am relansat *Șase păpuși Matrioșka*, ajungând cu ambele și în multe librării online. Am tradus în premieră în limba română nuvela *Aventura granatului albastru* a lui Sir Arthur Conan Doyle. Am editat și redactat romane, nuvele și povestiri, descoperind mulți autori talentați. În 2020 am publicat al treilea roman, *Epilog*. Scriem și publicăm fiindcă avem povești de împărtășit, dar voi trebuie să le și citiți. Să vă urmați pasiunile alături de cei care vi le înțeleg și vi le susțin și să fiți voi înșivă!“ ■

Surse: primariamagurele.ro; sapunnatural.ro; silviachindea.com;

O româncă în „Guinness Book“

Era în 17 aprilie 1984, la Madison Square Garden din New York, când o româncă a realizat o triplă piruetă de 360 grade pe o bară flexibilă de 508 cm acționată de forță umană. Recordul a fost omologat și a fost înscris în „Guinness Book of Records“ din Londra, fiind un mare record mondial de acrobație de circ. Era o performanță artistică mondială executată de o fată.

Dar să vedem cine este această româncă. La invitația marelui circ „Ringling Bros and Barum Bailey“ din SUA, trupa de acrobați Moșoianu de la Circul București a efectuat un lung turneu în 1984-1985. Ajungând în New York, în fața a 10.000 de spectatori și a invitatului de onoare - președintele Ronald Reagan, cu un număr de mare senzație, româncă noastră Corina-Moșoianu Colonelu a realizat recordul la bară flexibilă la vârsta de 13 ani, iar toți spectatorii s-au ridicat, aplaudând, când s-a anunțat că recordul a fost omologat.

Româncă noastră a făcut gimnastică acrobatică de la 5 ani. Pe atunci circula printre părinți „curentul Nadia Comăneci“ și așa a început activitatea sportivă și Corina la Clubul Sportiv Școlar nr.2 din București. Când a început clasa a I, la Școala nr. 64,

s-a organizat o clasă cu profil de gimnastică. Fetele care erau și la Clubul Sportiv Școlar nr. 2 învățau, mâncau și dormeau la școală. După amiază mergeau la antrenament două ore, apoi lecții, masa de seară și somn. În cele două ore de antrenament sub îndrumarea antrenorilor exersau la paralele, sărituri, bârnă și sol.

Corina a avut primul concurs la 23 octombrie 1977 în cadrul „Daciadei“ și a ocupat locul I. Ziarele „Sportul“ și „Informația Bucureștiului“ i-au menționat în articole elogioase performanța și numele, cu frumoase aprecieri. În iulie 1977 a fost plecată cu echipa la Onești unde s-a pregătit trei săptămâni intens, fetele fiind admirate chiar de campioanele Nadia Comăneci și Teodora Ungureanu.

Crescând, Corina a concurat cu echipa, dar și individual în concursuri naționale la Deva, Galați, Ploiești, Pitești, București, Cluj Napoca, Bacău, Onești, Focșani, unde a obținut patru medalii de aur, trei de argint, una de bronz, precum și un însemnat număr de diplome și trofee. A fost prezentă în diverse emisiuni TV, fiind invitată de Aristide Buhoiu și Tudor Samoilă.

Am avut curiozitatea să citesc din jurnalul de activitate al Corinei. Datorită succesului echipei în care activa, fostul director al Circului București, Aurel Josefiri, le-a trecut într-un program al stagiunii 1979-1980 cu spectacolul „Olimpic Circ“, unde fetele au avut un număr la bârnă și unul la sol. Pentru că publicul a apreciat evoluția micilor sportive, fetele au fost trimise pentru 30 de zile în Franța, la un concurs la Paris și Monte Carlo, de unde s-au întors cu un important premiu. După acest turneu, maestrul Moșoianu a reținut-o pe Corina la trupă. După multe antrenamente ca acrobată de circ, Corina și trupa Moșoianu - 13 persoane - au plecat în turneu în Ungaria, Polonia și Rusia. A urmat turneul în SUA și Franța. Reveniți în țară, Corina și alți doi membri au format trupa „Trio Vultur“ și au plecat în Franța la „Circul Zavatta“, apoi în Germania. În 1990 Corina a trecut la o trupă de cascadori pe cai. În 1994 a format trupa „Trio Dinică“ cu numere aeriene de trapez și forță. În anul 2000 a fost invitată la „Circul Medrano“ - Italia unde este și acum făcând numere aeriene, jonglerie și coregrafie. A efectuat turnee în România, Grecia, Cipru, Slovenia, Slovacia, Ungaria, Polonia și Monte Carlo. Anul acesta, pe 17 aprilie 2020, recordul mondial din 1984 a împlinit 36 de ani fără a fi egalat sau depășit de o acrobată de gen feminin. ■

Victor COLONELU, regizor

Corul Symbol, 30 de ani de activitate, promovare a artei și spiritualității românești

George V. GRIGORE

În această toamnă, Corul de Copii și Tineret Symbol al Patriarhiei Române, condus de diacon-profesor Jean Lupu și de conf. univ. dr. Luminița Guțanu Stoian, împlinește 30 de ani de activitate, de promovare a artei și spiritualității românești. Aniversarea a fost marcată la 18 septembrie prin lansarea cărții „Corul Symbol - 30 de ani de slujire a Muzicii, a Bisericii și a Țării“, al cărei autor este chiar părintele și fondatorul corului, diacon-profesor Jean Lupu, carte editată cu binecuvântarea Prefericului Părinte Patriarh Daniel la Editura Basilica, dar și al celui de-al 17-lea album pe CD, intitulat „Veste-am adus“. Înființat la 18 septembrie 1990 de profesorul-diacon Jean Lupu, Corul de Copii și Tineret Symbol al Patriarhiei Române constituie o prezență neîntreruptă

în peisajul cultural-artistic românesc și internațional. De la bogata activitate concertistică în țară și în străinătate, până la participările la festivalurile și concursurile internaționale de profil, Corul Symbol a confirmat valoarea și calitatea actului artistic, transformându-se într-un veritabil vector de imagine a României. De la început, Corul Symbol s-a remarcat ca deschizător de drumuri, marcând numeroase premiere pentru peisajul cultural românesc. A fost primul cor de copii înființat ca asociație după Revoluția din 1989, care s-a ridicat prin propriile puteri și a rămas la un nivel ridicat timp de 30 de ani. A fost primul cor de copii care a susținut un concert de colinde la Ateneul Român (16 decembrie 1990), primul cor de copii și singurul care a dat integral răspunsurile la Sfânta Liturghie în Catedrala Patriarhală, primul care a înregistrat un disc de colinde

(1991) și apoi dublul album conținând cântările Sfintei Liturghii cu preot și diacon (1992). Symbol este singurul cor de copii din România care își însușește repertoriul prin descifrarea partiturilor, ceea ce constituie o particularitate care reprezintă o marcă distinctivă a corului. Symbol-ul a știut să țină mereu aprinsă făclia ființei naționale prin promovarea creației corale autohtone.

Aplauze și flori

Repertoriul este variat, cuprinzând lucrări de folclor, muzică bizantină, creații corale ale compozitorilor români și străini, dar și muzică clasică românească și universală, colinde, asigurând succesul concertelor susținute. Dovadă stau cele două concerte pe care corul le susține anual la Ateneul Român, în cadrul stagiunii Filarmonicii „George Enescu“, care au loc de fiecare dată cu casa închisă. În cei 30 de ani de activitate, corul a acumulat un palmares impresionant: concerte în întreaga lume, o bogată discografie, dar și peste 20 de premii

naționale și internaționale de mare valoare. Peste hotare, Corul Symbol a participat la festivaluri și concursuri, fiind laureat la Karditsa - Grecia, Cantonigros - Spania, Chișinău - Republica Moldova, Noyon - Franța, Bydgoszcz - Polonia, Viena - Austria, Varna - Bulgaria, Ohrid - Macedonia, Preveza - Grecia, Venetia - Italia și a susținut turnee de concerte în Grecia, Franța, Belgia, Republica Moldova, Elveția, Austria, Ungaria, Rusia, Spania, Germania, Norvegia, Lituania, Italia, Bulgaria și Canada. Symbol a imprimat în Kardex, la Radiodifuziunea Română, peste 100 de lucrări corale și a realizat 18 discuri, dintre care patru CD-uri însoțite de casete audio și alte 17 CD-uri. Există, de asemenea, o casetă video intitulată „Vocile Îngerilor“.

Corul Symbol a fost nominalizat de două ori la rând (2001, 2002) la „Premiile Industriei Muzicale Românești“. În 2008, Symbol-ul a fost nominalizat la „Premiile Revistei Actualitatea Muzicală“ a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, iar în 2017 corul a câștigat prima ediție a Concursului Național Gala Premiilor Excelsior, fiind nominalizat să reprezinte România la „Eurovision Choir of the Year 2019“, varianta pentru coruri a renumitului concurs Eurovision. Îi dorim mulți ani și activitate prolifică acestor minunați corifei ai cântului coral și să fim alături de ei la această importantă aniversare. Aplauze și flori! ■

„Învățăturile lui Neagoe Basarab“, furate de Ivan cel Groaznic Un fals rusesc rămas necunoscut tip de patru secole

Unele din tainele istoriei rămân închistate în sipetul tipului pentru totdeauna, altele sunt scoase din colbul uitării de cercetători. Așa a fost și când cercetătorul vaticanist prof. dr. Ion Dumitriu-Snagov, în urma a numeroase studii, a aflat că în 1557, celebrul monument de limbă românească și demnitate creștină „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie“ a fost însușit hoștește de Ivan cel Groaznic, țarul Rusiei, și prezentat drept operă autentică, act de garanție morală, pentru a i se recunoaște titlul de bazileu de către patriarhul Constantinopolului. Monumentalul fals a rămas necunoscut timp de 400 de ani, până când a fost descoperit și demonstrat de Ion Dumitriu-Snagov.

La 25 august 1530 se naște la Moscova Ivan Vasilievici, sau Ivan al IV-lea, cunoscut sub numele de „Ivan cel Groaznic“, din cauza inimaginabilelor torturi și crime comise împotriva propriului popor. Tradiția spune că, în momentul nașterii lui, un fulger a zguduit Kremlinul, producând un mare incendiu și că viitorul țar avea deja doi dinți. Aceste semne au fost interpretate ca manifestări ale voinței divine: prințul avea să-i sfășie cu un dinte pe dușmanii țării, iar cu celălalt să muște groaznic din propriul popor. Însuși mitropolitul de atunci al Rusiei, Daniel, l-a avertizat pe Marele Cneaz Vasili al III-lea, tatăl oficial al prințului, că ceea ce se va abate asupra tuturor este urmare a păcatului celei de a doua căsătorii a cneazului. Prințul, care la 17 ani s-a autointitulat țar, titlu pe care nu-l purtase nici unul dintre străbunii săi, a domnit 37 de ani. O lungă perioadă de cruzimi, crime și masacre, sadism inimaginabil și misticism, nebunie paroxistică, cu șapte căsătorii și tot atâtea neveste otrăvite.

Acest personaj sângeros, la 1557 cerea patriarhului Constantinopolului recunoașterea oficială a titlului de bazileu, pe care și-l declarase cu de la sine putere în 1547, prezentând, printre altele, drept garanție plauzibilă a autorității sale imperiale și a înaltei și ireproșabilei sale moralități creștine o operă fundamentală a vremii, care aparținea unui domnitor și sfânt român, însușită însă hoștește: „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie.“ Dovezile plagiatului aveau să fie publicate în volumul „Monumenta Romaniae Vaticana“ de prof. dr. Ion Dumitriu-Snagov, volum apărut în 1996, odată cu vernisarea expoziției cu același nume de la Muzeul Cotroceni. Cu acest prilej, regretatul profesor a prezentat furtul intelectual săvârșit asupra operei Sfântului

Voievod Neagoe Basarab de un om de casă al lui Ivan cel Groaznic. Neagoe Basarab a creat lucrarea între 1513 și 1521. Manuscrisul, realizat în stil parenetic, a intrat în circulație la scurt timp, fiind cunoscut la curțile princiare și nobiliare ale vremii ca un adevărat manual de educație a tinerilor prin „valoarea creditului moral în activitatea publică“, cum spune prof. dr. Ion Dumitriu-Snagov.

Dacă Ivan cel Groaznic, cu siguranță, habar nu avea de opera voievodului român, Teodor Mamalachos, ambasadorul acestuia la Constantinopol, auzise despre ea și valoarea ei, tot atâtea motive pentru a o plagia și a o prezenta în fața patriarhului drept „întărire“ doveditoare a înaltei moralități a stăpânului său. În acest sens, Mamalachos a achiziționat opera Sfântului Voievod Neagoe Basarab și a modificat-o conform interesului atât de mult visat de țar. Numai că, fie cel care a copiat-o a executat doar ceea ce i s-a ordonat (schimbarea titlurilor capitolelor, numele de Neagoe și Teodosie sau Varlaam și Ioan), crezând că această cosmetizare ar fi suficientă pentru inducerea în eroare a Patriarhiei, fie a executat comanda pe jumătate sau chiar mai puțin pentru că nu fusese plătit conform târgului. Dar de ce era important să plagieze tocmai această operă? Pentru că „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie“ fuseseră la scurt timp de la apariție apreciate la curțile Serbiei, Greciei etc., iar domnul roman așternuse pe hârtie nu numai principii de guvernare politică a statului, principii morale de educare a tineretului, ci și principii de guvernare a sufletului, care oferă celor ce le vor urma moștenirea adevăratelor valori, cele spirituale, conștientizând, proporțional ascensiunii pământene, marea Creatorului. Toate aceste calități specifice unei vieți creștine virtuoză, etice, exprimate atât de concis și convingător, erau fără îndoială apreciate de lumea ortodoxă a timpului. Cu atât mai mult, cu cât în epocă circula și tratatul lui Nicolo Machiavelli, „Principele“, care oferea un sinistru tablou al cinismului

politic militar, dar și „Orologiul Principilor“, opera spaniolului Antonio De Guevara, care, asemenea „Învățăturilor lui Neagoe Basarab...“, era o expresie a moralei creștine „în practica diplomatică“, ambele reținând „filonul istoric al lui Marc Aureliu“, cum spune prof. dr. Ion Dumitriu-Snagov în volumul amintit.

Cum a fost descoperit falsul

Cum a fost descoperit falsul? În decembrie 1988, cercetătorul italian Santo Lucá a publicat studiul „Augustinianum“, în care vorbea despre 20 de „manuscrise grecești uitate în biblioteca Vallicelliana“. Autorul semna în mod special unul înregistrat la cota R.100 la pp. 665-666 și 670-673, despre care spunea că este „un corp de texte de învățătură atribuite lui Vasile al III-lea, arhiducele Rusiei (1479-1523), ...care spre moarte a îmbrăcat

haina călugărească sub numele de Varlaam, dedicând scrierile amintite fiului său Ivan al IV-lea cel Groaznic (1530-1584)“.

Cercetătorul a datat manuscrisul după filigranele hârtiei executate între 1528 și 1565 (posteriore anului morții Neagoe Basarab) și a observat că pe ultimele pagini apare numele posesorului: Teodor Mamalachos. Acesta, după opinia cercetătorului italian, tradusese textele respective din slavonă în greacă la Constantinopol, în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, „poate ca document privind educația și principiile ortodoxe ale lui Ivan al IV-lea“. Cercetătorul nu intuise importanța specială a acestei descoperiri. Aflat la Vatican pentru a studia o serie de documente aflate în imensa bibliotecă de aici și în arhivele secrete, prof. dr. Ion Dumitriu-Snagov a reușit, prin comparația minuțioasă a manuscrisului original în slavonă al „Învățăturilor...“ cu manuscrisul semnalat de cercetătorul italian, să descopere și să demonstreze monstruosul fals. Acestei descoperiri i-a dedicat un material în volumul „Monumenta Romaniae Vaticana“, apărut în 1996, și un studiu publicat în revista „Magazinul istoric“ în 1997.

Iată câteva dovezi ale plagiatului: în interiorul textului manuscrisului semnalat de Santo Lucá, sub titlul „Înmormântarea rămășițelor unei femei“ (care în textul original al „Învățăturilor...“ se referă la rămășițele „mamei sale Neaga“), au rămas nemodificate numele de Neaga (mama Sfântului Neagoe), Ioan și Petru (băieții voievodului român); au rămas de asemenea numele Stana, Roxana și Anghelina (fetele voievodului), dar a fost șters numele episcopului Macarie, care există în textul de bază. Documentul fals păstrează până și capitolul final al originalului,

cu rugăciunile lui Neagoe Basarab pe patul de moarte, în timp ce Ivan cel Groaznic a mai trăit încă 27 de ani după eveniment. După cum aprecia cercetătorul român, Mamalachos ar fi cunoscut un manuscris grecesc al „Învățăturilor...“, cel al lui Manoil din Corint, aflat astăzi în biblioteca Mănăstirii Dionisiu din Sfântul Munte Athos, realizat după originalul slavon păstrat în Biblioteca Națională din Sofia. Documentul ar fi fost copiat și măsluit cum am arătat. Partea interesantă este că falsul nu a fost sesizat la Constantinopol, iar plagiatul a reușit chiar să servească scopului murdar pentru care fusese executat, astfel încât, după o lungă perioadă de precauții și rezerve din partea Patriarhiei, în cele din urmă, sângerosului țar i s-a acordat titlul mult râvnit. „Însușirea manuscrisului „Învățăturile lui Neagoe Basarab...“ și folosirea lor ca recomandare a titlului de bazileu îmbracă două aspecte esențiale: mai întâi autoritatea morală a argumentelor la nivelul celei mai înalte demnități sociale și politice, iar în al doilea rând imoralitatea falsului pregătit prin furtul creației intelectuale ca practică a „empireului“ țarist la mijlocul secolului al XVI-lea, după câțiva ani de teroare a lui Ivan cel Groaznic“, remarcă profesorul Dumitriu-Snagov în lucrarea „Monumenta Romaniae Vaticana“. Fără îndoială, opera aparține deja tezaurului cultural universal. Adevărata ei paternitate a fost stabilită fără echivoc în 1970 de „Al Doilea Congres Internațional de Studii Sud-Est Europene“ și de „Cel de-al XIV-lea Congres Internațional de Studii Bizantine“ din 1971, iar cercetători români, precum Nicolae Iorga, ÎP Antonie Plămădeală ori prof. dr. Dan Zamfirescu i-au demonstrat înalta valoare și multiplele valențe cultural-educative și creștine. ■

Surse: wikipedia.org; ziarullumina.ro; cersipamantromanesc.worldpress.com; adevarul.ro; jurnalulspiritual.eu

George V. GRIGORE

Misterul Crucii de la 1864, din Parcul Colegiului Silvic Brănești, a fost elucidat

✍️ prof. Marius-Ovidiu SEBE

În Parcul Dendrologic al Colegiului Silvic se află un loc devenit sacru prin prezența a două cruci vechi, scrise în chirilică: o cruce de la 1864 și alta de la 1828, care nu au legătură între ele. Au fost găsite de elevii liceului cu ceva ani în urmă, prăbușite sub un strat de sol, în pădurea din apropiere. Au fost salvate și repositionate în fața clădirii vechi a liceului, în preajma aleii principale. Nu se cunoaște ca cineva să se fi ocupat de cercetarea lor până în prezent. Crucea Mare ridicată în anul 1864, despre a cărei origine nu se mai știa nimic, este crucea ridicată de buncii și părinții marelui compozitor Ion Popescu Pasărea. Putem afirma aceasta cu certitudine dacă avem în vedere două argumente. Primul argument constă în traducerea scrisului de pe cruce, încă vizibil, iar al doilea argument îl reprezintă relatarea profesorului Victor Frangulea în lucrarea sa despre profesorul protopsalt Ion Popescu Pasărea privind pelerinajul acestuia la Mănăstirea Pasărea, din aprilie 1938. Profesorul Frangulea consemnează în cartea sa, citând revista „Cultura“, că „în data de 28 aprilie 1938, cântăreții vor face obișnuitul pelerinaj la Mănăstirea Pasărea, însoțindu-l pe I. Popescu-Pasărea la mormântul părinților săi. Cu această ocazie, urma să se facă sfințirea unei cruci comemorative ridicată în anul 1864 de preotul Neagu, bunicul lui Pasărea, în curtea școlii silvice Brănești, după care avea să se inaugureze și „căminul de odihnă“ pe care profesorul l-a zidit. Despre Crucea de la 1864, autorul menționează în continuare că „nu se mai află în curtea fostei școli de silvicultură și n-am reușit s-o identificăm în niciunul din cimitirele din zonă“. Tot din lucrarea profesorului Frangulea aflăm că Neagu Popescu preotul și Dumitra preoteasa au fost buncii, iar Zaharia Popescu preotul și Maria preoteasa au fost părinții lui Ion Popescu Pasărea. Traducerea scrisului de pe cruce a fost realizată de expertul în manuscris chirilic Andreea Panait, după ce a cercetat fotografiile puse la dispoziție de autor „1864. Această sfântă cruce

(...) s-au săvârșit: Preotul Nego cu soția sa Dumitra preoteasa cu (...) sfinția lor Preotul duhovnicu Sfântu?(a) Pasăre cu Dumitra Preoteasa, Rado Preotul, Teodora Preoteasa, Zaharia Preotul, Maria Preoteasa, Stanca“. Din traducere observăm că printre ctitorii acestei cruci sunt buncii și părinții lui Ion Popescu Pasărea „Preotul Nego (Neagu) cu soția sa Dumitra preoteasa ... Zaharia Preotul, Maria Preoteasa“. Referitor la ctitorii acestei cruci, putem afirma fără îndoială, în lumina celor arătate mai sus, că preotul Nego sau Neagu, este bunicul lui Ion Popescu Pasărea, un preot al satului Pasărea iar preotul Zaharia cu preoteasa lui Maria sunt părinții compozitorului Ion Popescu Pasărea. Restul ctitorilor sunt preoți cu soțiile lor din satul și de la Mănăstirea Pasărea.

Crucea a fost ridicată în apropierea hanului Mănăstirii Pasărea

Despre Crucea Mare din anul 1864, profesorul Iancu Ioan menționa că a fost găsită de elevii silvicultori în anul 1982, în timpul unei activități practice, în curtea împădurită a Liceului „Traian Lalescu“, actualul parc public. Trântită pe sub frunze și pământ, în apropierea unei fântâni, crucea a fost salvată de domnul profesor prin amplasarea ei într-o fundație, în apropierea bustului lui „Theodor Pietraru“, în locul unde se află și astăzi. Legat de poziția inițială a crucii, putem face următoarele considerații: Este știut faptul că în această zonă, la începutul secolului al XIX-lea, a existat un han al unui boier pe nume Costache Dona (sau Done), pe care l-a vândut în anul 1844 mănăstirii Pasărea împreună cu moșia Pasărea-Cojești. Crucea a fost amplasată în apropierea hanului mănăstirii Pasării, lângă o fântână, de către buncii și părinții profesorului Pasărea. Fântâna la care facem referire este o fântână veche, consemnată pe un plan al localității încă din anul 1828. Cel mai probabil este fântâna din parcul Liceului „Traian Lalescu“, care s-a pastrat

până când s-a făcut amenajarea actualului parc public. Aceasta era poziționată în partea stângă de la intrarea în parc, în apropierea clădirii Liceului Agricol. Față de situația actuală, în acea perioadă, atât hanul, cât și fântâna și Crucea Mare se aflau chiar în marginea drumului care mergea la București. Crucea prezintă la baza sa un postament din ciment, turnat atunci când a fost fixată. Pe brațul inferior lateral, în dreapta privitorului se mai poate identifica cu mare greutate urmele unui scris care s-a pierdut aproape în totalitate din cauza degradării. Traducerea scrisului de pe partea frontală aduce informații doar în ce privește numele ctitorilor. Scrisul lateral, care ne-ar fi adus informații privind scopul ridicării acestei cruci, este degradat complet, iar cercurile ovale cel mai probabil încadrau inițial o imagine sau un desen. Din lucrarea profesorului Frangulea, citând la rândul-i revista Cultura, aflăm că profesorul Pasărea venea în satul natal, în fiecare joi din Săptămâna Luminată, la mormintele părinților săi de la Mănăstirea Pasărea. La acest pelerinaj devenit tradiție, venea însoțit de cântăreți bisericești, preoți și prieteni de familie. Cu ocazia unui astfel de pelerinaj, în anul 1934, la slujba parastasului de pomenire a părinților și bunicilor săi, Popescu Pasărea spunea „Aci-mi zac moșii și părinții, aci vreau să odihnesc și eu; aci să veniți voi mereu să mă pomeniți“. „La această Sfântă Mănăstire au slujit, ca preoți, cei care mi-au dat ființă, aci vin, cu voi, să le vorbesc cu sufletul și pentru a vă deprinde să veniți să-mi vorbiți și voi, cântăreții mei iubiți, când nu voi mai fi printre voi decât cu sufletul. Vremurile sunt grele, dar nădăjduiți! Le veți birui!“.

Aceste dorințe ale profesorului nu au fost uitate. Preoți, elevi, cântăreți și apropiați vin an de an în pelerinaj la mormântul profesorului de la mănăstirea Pasărea. De acum, primul popas al pelerinajului poate fi Crucea familiei Popescu Pasărea, din parcul Colegiului Silvic, așa cum obișnuia și profesorul Pasărea când se afla în viață. ■

Un nou expонат donat pentru Colecția Etnografică a CCD Ilfov

Profesorul metodist Marius Ovidiu Sebe ne anunță faptul că există șanse ca muzeul care va fi creat în comuna Brănești să aibă în colecțiile sale obiecte de interes istoric, tradițional și artistic, dintre cele mai diverse. Recent, Colecția etnografică din cadrul Casei Corpului Didactic Ilfov s-a îmbogățit cu o nouă piesă. Este vorba despre un titlul de proprietate din anul 1945, prin care Elena T. Obretin primește un lot de 7.500 mp în tarlăua nr. 102, din moșia expropriată de la N. Iacovache. Trebuie să mulțumim pentru donația inedită domnului profesor Nică D. Lupu, profesorul și scriitorul care nu încetează să ne surprindă cu vivacitatea sa creatoare. ■

✍️ George V. GRIGORE

Brănești 14 septembrie – „Ziua Crucii“

La 14 septembrie, prăznuim „Înălțarea Sfintei Crucii“, o zi importantă în calendarul creștin-ortodox, cea mai veche sărbătoare închinată cinstirii Crucii. „Oriunde ar fi fost ridicată, Crucea a fost semnul prin care omul a marcat legătura lui cu Dumnezeu, încercând să capete protecție pentru sine și comunitate și, în același timp, a conferit sacralitate locului însemnat“ ne spune prof. Mihaela Dumitru Trancă. În localitatea Brănești există numeroase locuri unde, de-a lungul timpului, sătenii au ridicat cruci din piatră, marcând astfel legătura lor cu divinitatea. În urma unei cercetări, am încercat să inventariez locurile unde au fost amplasate cruci consemnate de documente cartografice vechi, care nu mai supraviețuiesc de ani buni. Poate doar din memoria bătrânilor care mai trăiesc să mai aflăm câte ceva. Unele cruci scrise în chirilică au supraviețuit miraculos până în vremea noastră. Ca atare, este important un demers de sensibilizare în rândul tinerilor și al adulților privind protejarea și conservarea acestor simboluri creștine, martori ai istoriei locale, ai unor evenimente spirituale, sociale, istorice din viața comunității. ■

✍️ prof. Marius-Ovidiu SEBE

Misterul Cruciide la 1864, din Parcul Colegiului Brănești, a fost elucidat!

Crucea Mare ridicată tn anul 1864, despre a cărei origine nu se mai știa nimic, este crucea ridicată de buncii și părinții marelui compozitor Ion Popescu Pasărea. Putem afirma aceasta cu certitudine dacă avem în vedere două argumente. Primul argument îl reprezintă relatarea din revista Cultura, nr. 3, anul 1938, în care se precizează: «în data de 28 aprilie 1938, cântăreții vor face obișnuitul pelerinaj la Mănăstirea Pasărea, însoțindu-l pe I. Popescu-Pasărea la mormântul părinților săi. Cu această ocazie, urma să se facă sfințirea unei cruci comemorative ridicată în anul 1864 de preotul Neagu, bunicul lui Pasărea, în curtea școlii silvice Brănești, după care avea să se inaugureze și „căminul de odihnă“ pe care profesorul l-a zidit». Al doilea argument în reprezintă traducerea scrisului de pe cruce realizată de expertul în manuscris chirilic Andreea Panait, după ce a cercetat fotografiile puse la dispoziție de autor: „1864. Această sfântă cruce (...) s-au săvârșit: Preotul Nego cu soția sa Dumitra preoteasa cu (...) sfinții. ? Ier Preotul auhovnicu Sfântu?(a) Pasare cu Dumitra Preoteasa, Rado Preotul, Teodora Preoteasa, Zaharia Preotul, Măria Preoteasa, Stanca“ ...Din traducere observam că printre ctitorii acestei cruci sunt buncii și părinții lui Ion Popescu Pasărea „Preotul Nego(Neagu) cu soția sa Dumitra preoteasa Zaharia Preotul, Măria Preoteasa“, precum și alți preoți de la mănăstirea Pasărea. în Parcul Dendrologic al Colegiului Silvic se află un loc devenit sacru prin prezența a două cruci vechi, scrise în chirilică: o cruce de la 1864 și alta de la 1828, care nu au legătură între ele. Au fost găsite de elevii liceului cu ceva ani în urma, prăbușite sub un strat de sol, în pădurea din apropiere. Au fost salvate și repositionate în fața clădirii vechi a liceului, în preajma aleii principale. Nu se cunoaște să se fi ocupat cineva de cercetarea lor până în prezent. Prin vechimea și însemnătatea lor, aceste cruci „ martori ai credinței și istoriei locale“ de secolul XIX, ar trebui reabilitate și declarate monumente istorice protejate.

Profesor Marius-Ovidiu Sebe

Evenimente de susținere a comunității educaționale ilfovene la început de an școlar atipic 2020-2021

Prof. metodist Simona LUCA

La acest început de an școlar complet atipic 2020-2021, CCD Ilfov a răspuns solicitării cadrelor didactice din județ de a organiza activități care să clarifice aspecte metodologice legate de organizarea concretă a activității educaționale în fiecare din scenariile propuse prin lege și de a aborda metode și strategii concrete prin care profesorii și unitățile școlare să fie sprijinite să deruleze cu succes activitatea didactică, să reintre în într-o nouă normalitate cu un nivel optim de motivație.

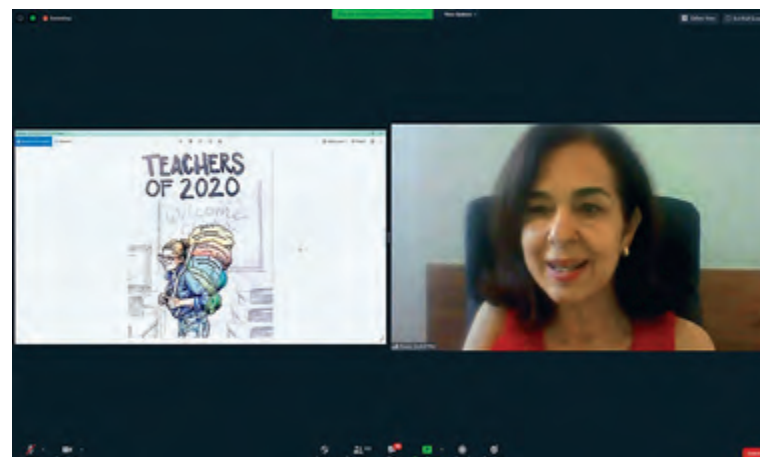
Pentru că întreg învățământul mondial, nu doar cel din România, se confruntă cu probleme legate de modalitățile eficiente de a derula procesul educativ în noile condiții impuse de întreaga situație pandemică, cu măsurile epidemiologice impuse, cu sistemul on-line sau hibrid, în acest context generat de COVID 19, am considerat oportun să oferim un cadru de întâlnire și

dezbatere. CCD Ilfov și-a asumat rolul de organizator și moderator al unei serii de webinarii de tip dezbateri, schimb de experiență și conferință, care să ofere participanților, cadre didactice, repere metodologice utile în această perioadă dificilă și în egală măsură sprijin colegial și motivațional.

La acest demers de susținere informațională, metodologică și emoțional-motivațională a profesorilor ilfoveni au participat Inspectoratul Școlar Județean Ilfov și Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Ilfov, construind pentru fiecare dintre evenimente, echipe de lucru eficiente și funcționale la nivelul județean, menite să consolideze sentimentul apartenenței și comunității de practici educaționale regionale și locale în Ilfov.

Primul din seria a acestor evenimente realizate prin intermediul resurselor digitale

online l-a constituit Seminarul online „Profesori Ilfoveni inspirați și dedicați, pregătiți pentru anul școlar 2020-2021“. Acest atelier s-a desfășurat pe aplicația Zoom și pagina de Facebook a instituției în data de 11 septembrie pe o durată de 3 ore și s-a bucurat de participarea a peste 300 de cadre didactice din județ și din întreaga țară. Problematika adusă în dezbateri în cadrul acestui eveniment a fost deosebit de complexă abordând subiecte precum reînceperea școlii în 2020 în contextul COVID, o provocare la nivel global: strategii, analize, documente internaționale și abordări și documente elaborate în România: studii ghiduri repere metodologice. Doamna Rada Dumitru, inspector în cadrul IȘJ Ilfov, coautor al unui ghid metodologic propus de Ministerul Educației și Cercetării, a realizat o amplă și cuprinzătoare prezentare explicativă care a clarificat nelămuririle sau neliniștile profesorilor ilfoveni și a

răspuns tuturor întrebărilor. CJRAE Ilfov, prin doamna Rodica Cozma, director, și coordonatorul CJAP, doamna Simona Albu, au realizat o prezentare analizând implicațiile psihopedagogice ale situației actuale asupra elevilor, profesorilor și climatului organizațional din școală și au prezentat propunerea de strategie intervențională disponibilă pentru profesorii consilieri școlari din unitățile din județ, „Fiind responsabili, vom fi sănătoși!“ Completând armonios acest webinar care și-a propus să descifreze ecuația complexă a acestui an școlar, au fost intervențiile motivaționale din partea CCD Ilfov prin organizarea acestui eveniment, prof. metodist Simona Luca și a directorului instituției, prof. dr. Florin Petrescu.

Un alt eveniment cu o largă participare, de peste 400 participanți direcți și mai mult de 1.000 de privitori pe pagina instituției, l-a constituit Conferința Mastermind pentru profesori - „Echilibrul emoțional și starea de bine la școală în contextul pandemiei“ care a beneficiat de participarea doamnei Valeria Negovan, profesor universitar doctor,

specialist în domeniul psihologic, autor a numeroase lucrări și cursuri legate de psihologia pozitivă și abordarea pozitivă a persoanei și a educației. Prezentarea a abordat întreaga tematică științifică a strategiilor de construire și menținere a stării de echilibru emoțional și al stării de bine prin intervenții personale, dar și organizaționale.

Întreaga problematikă a demersurilor de tip psihopedagogice necesare pentru asigurarea nevoilor psihologice de bază pentru elevii profesori deopotrivă a fost larg explicată de specialiștii din cadrul CJRAE Ilfov, creionând reperele de activitate pentru consilieri școlari și pentru profesori. Modalitatea de abordare a problematicei stării de bine din partea zonei de educație non-formală, extrașcolară, printre reguli și măsuri epidemiologice, a fost prezentată de președintele Asociației SINE, domnul Silviu Stan Mușat.

Seria de conferințe și webinarii la CCD Ilfov va continua cu alte subiecte de interes în această perioadă, care să le ofere profesorilor ilfoveni susținerea de care este atât de mare nevoie. ■

Cursurile pentru perfecționarea cadrelor didactice în domeniul învățării online continuă

Profesor metodist Marius-Ovidiu SEBE

La 23 septembrie s-a încheiat un nou stagiul de formare în domeniul tehnicilor digitale care vizează platformele educaționale și instrumentele digitale utilizate în virtualizarea educației. Interesul cadrelor didactice din județul Ilfov pentru acest domeniu rămâne crescut.

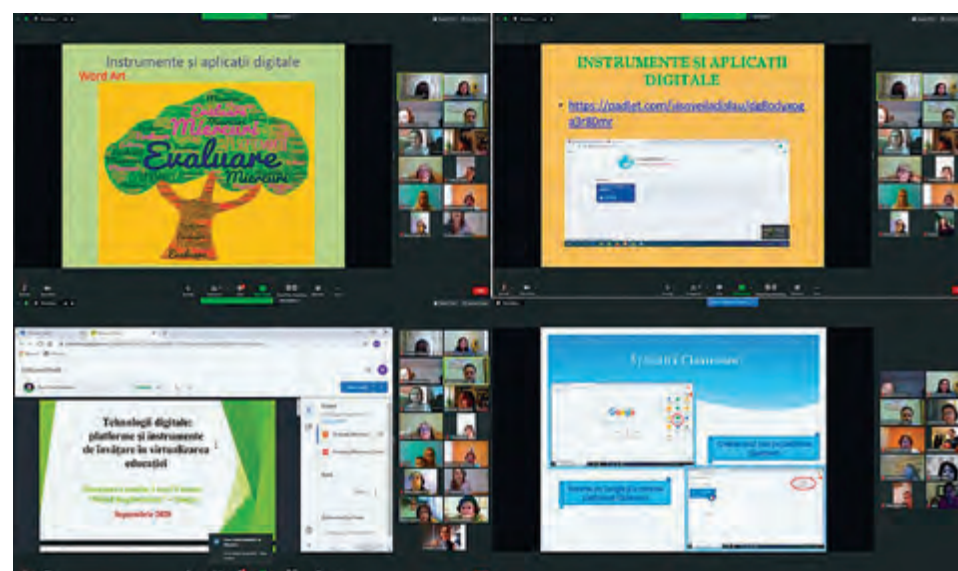
La acest stagiul, care s-a derulat în perioada 8 - 23 septembrie, s-au înscris 180 de cursanți, din toate nivelurile de învățământ: preșcolar, primar, gimnazial și liceal. Participanții au fost inițiați în utilizarea platformei educaționale Google Classroom, ClassDojo (pentru învățământul preșcolar și primar) și în folosirea unor aplicații și instrumente digitale, cum ar fi: Word art; Padlet Auto draw, Canva, Google docs, Google forms etc.

La ultima ședință a programului, cursanții au dezbătut împreună cu formatorul o serie de activități suport pentru organizarea și desfășurarea învățării online. Evaluarea finală din data de 23 septembrie, care s-a desfășurat în două serii, pe lângă feed-back-ul din partea cursanților, a oferit și oportunitatea unui schimb de idei între profesorii cu mai multă sau mai puțină experiență.

Tot în prima parte a lunii septembrie s-a încheiat și un stagiul de formare continuă care a vizat abilitarea curriculară a cadrelor didactice din învățământul primar care predau la clasa pregătitoare. La acest curs au participat profesori pentru învățământul primar care în ultimii ani nu au urmat un astfel de program. Prin

acest stagiul de formare, care s-a încheiat în data de 9 septembrie, 20 de cadre didactice din județul Ilfov sunt mai

pregătite profesional pentru a lucra cu micii școlari încă din debutul anului școlar. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov